

SKILERAAR OTTO THEIMER

« Ik heb al vijf keer een herscholing gehad. De ski-techniek wordt namelijk bepaald door de wedstrijd-techniek. Daar willen ze altijd beter en sneller, en als iemand iets nieuws heeft uitgedacht duurt 't echt niet lang voordat z'n vondst ook buiten het wedstrijdskiën wordt toegepast. Je kunt de mensen tenslotte niet iets leren dat allang verouderd is. »
Vallen en opstaan met skileraar Otto Theimer, in ROBBEDOES van deze week.

ROBBEDOES is een jeugdblad, waar ook (groot)-ouders dol op zijn. Overal verkrijgbaar : 12 F.

Met vallen en opstaan kun je op die 90.000 borstels met de lange latten leren glijden. Is 't echt?

Daar kun je donder op zeggen. Ha, ik wou er eerst ook niet aan, maar ik zie ieder jaar weer dat mensen hier voor het eerst met skiën kennis maken en daarna, op sneeuw, alles dat ze hebben geleerd even vrolijk toepassen.

» Natuurlijk moet je voor het echte skiplezier in de bergen, op sneeuw zijn. Skiën is niet alleen een kwestie van de bewegingen goed kunnen uitvoeren en zien dat je op die

latten je evenwicht bewaart. Skiën is berglucht, het berglandschap, de wind langs je oren horen fluiten, de sneeuw voelen... dat is hier op deze baan natuurlijk niet te realiseren. Wat je hier wel kunt realiseren is op de eerste plaats een skitraining op ski's. Je kunt mensen natuurlijk «droog» alle bewegingen laten uitvoeren die je bij skiën tegenkomt, maar 't echte skiën leer je alleen op ski's, dat zal iedereen met me eens zijn. Wel, hier hebben, ze die mogelijkheid. En 't werkt, zo als ik je straks al heb verteld. Alles dat je je hier kunt eigen

maken, kun je zonder problemen op sneeuw toepassen. Het enige verschil bestaat hierin dat sneeuw "sneller" is. Op sneeuw is de ski eerder weg, terwijl hij op die borstels hier wat wordt tegengehouden, iets wordt geremd. Daar staat weer tegenover dat je op deze kunstpiste technisch beter moet skiën dan op sneeuw. Als je bijvoorbeeld een scherpe draai niet goed neemt, zal de kant van je ski hier tussen de borstels zakken en je valt. Doe je hetzelfde op sneeuw, heb je een gereede kans dat je

je op de been weet te houden. Die draai doe je dan tien meter verder dan nog wel 'ns. Je leert hier dus echt technisch goed skiën en vooral beginners kunnen daar heel veel voordeel van hebben. Die zetten hier hun eerste stappen op de latten, komen hier uiteraard nog lang niet volleerd vandaan, iets dat ik ze altijd goed op het hart druk, maar gaan ze dan eenmaal naar de wintersport dan zijn ze allang

« Naar een berg kun je hier in Deurne lang zoeken. We hebben deze baan gedeeltelijk zelf gebouwd, en we kunnen hier nu echt leren wat skiërs van skiën moeten weten. Alles dat je hier kunt, kun je straks in de bergen ook. »

*4 iBke
souke*

ROBBEDOES INTERVIEWT SKILERAAR OTTO THEIMER

KUNST! Zowel het skiën zelf als, in Deurne tenminste, de ski-baan. Een droom voor de poetsende huisvrouw van het oude stempel, die baan zo'n negentigduizend ruige borstels zitten er in verwerkt.

over het beginstadium heen en maken veel sneller vorderingen dan iemand die alles nog op een skischool ter plaatse moet leren.

» Ik heb daar al machtige dingen mee beleefd, man. Ik ga vaak met groepen mensen naar Oostenrijk — ben Oostenrijker, als je dat nog niet hebt gehoord — en m'n collega's daar staan vaak stomverwonderd te kijken hoe ver die mensen al zijn. Ze willen dan gewoonweg niet geloven dat vele van die lui nog nooit op sneeuw hebben geskied. Mensch, Otto, wie machst du das? moet ik dan steeds horen. »

« **U bent allang skileraar?** »

« Zo'n twintig, vijfentwintig jaar zal 't zijn. Toen ik nog in Tirol woonde, beheerde ik 's zomers een reisbureau en 's winters gaf ik les in een skischool. Dan was 't in het reisbureau niet zo druk en kon ik lesgeven... Kitzbüheler Alpen... mooie tijd. »

« **Hoe komt u dan zo ineens in België verzeild?** »

« M'n vrouw is Belgische. Voordat we trouwden, leidden we eigenlijk een soort zigeunerleven. Zij naar Tirol of ik hier naar België. Daar kregen we op een gegeven moment

schoon genoeg van. We zijn getrouwd en ik ben hierheen gekomen. »

« **Meteen al met het idee om hier een kunst-skibaan neer te zetten.** »

« Welnee, welnee... ik wist niet eens dat er van die dingen bestonden. Oorspronkelijk was ik van plan hier een soort voorpost voor de Oostenrijkse toeristenbond te worden. Ik heb 't ook aan die mensen voorgesteld maar die wilden eerst de kat uit de boom kijken voordat ze met me in zee gingen. Ik was nog volop bezig om zo'n zaak op poten te zetten, toen ik op een goede zondag een paar auto's met ski's op het dak voorbij zag komen. In oktober nog wel... Enfin, om een lang verhaal kort te maken: ik kwam

in 's Gravenwezel, hier vlakbij, terecht en daar stond een kleine kunst-skibaan. Ik dat ding proberen en tot m'n stomme verwondering merkte ik dat je daarop kon skiën en dus ook skiën kon leren. Daar een tijd gewerkt maar al gauw bleek dat die baan te klein was. Toen heb ik gezegd: we bouwen hier een andere, een nieuwe, en we bouwen zo groot en zo hoog als we kunnen. En hier staat die dan: 92 meter lang, 31,50 meter breed, ongeveer 23 meter hoog, vier verschillende hellings-percentages, dwars-oneffenheden, langs-oneffenheden, ski-liften en alles wat je maar wilt. En nu al is 't ding voor sommige groepen te klein. »

« **Zoveel belangstelling?** »

We hebben zeer veel succes met de baan, ja. Vooral 's avonds is ze goed bezet. Ik heb al vijfentwintig mensen van hier opgeleid om me bij te staan. Ik kan 't allang niet meer zelf af. Wie hier ook veel komen zijn mensen zo van boven de dertig. Soms van dik boven de dertig: vijftig, zelfs vijfenvijftig jaar. Ongelooflijk, niet? Vijfenvijftig, en dan met skiën beginnen. Die moeten in de bergen bij een skischool aankloppen... Ha!... na een dag, twee dagen geven ze er de brui aan. Dat zit 'm in het systeem dat ze daarginds toepassen: ze maken een indeling naar prestatie, niet naar leeftijd. Beginnersgroepen komen op die manier mensen van achttien en tegelijkertijd mensen van achtenveertig. En da's verkeerdt. Je moet namelijk weten dat voor iemand die met skiën begint de eerste

(Lees door bladz. 17.)

ROBBEDOES INTERVIEWT

(Vervolg van bladz. 15.)

drie dagen een hel zijn. Neem je een skicursus in een wintersportcentrum, dan ben je vier uur per dag intensief met skiën bezig. Moet je nagaan: dat betekent vier uur lang met zware schoenen en lange latten aan je voeten in ongewone houdingen allerlei vermoeiende bewegingen maken. Voor jongelui is dat al een hele opgaaft, laat staan voor al wat oudere mensen, die meestal niet intensief aan sport hebben gedaan. Die voeten, die spieren, die rug... oei, oei, oei... de eerste drie dagen kunnen ze bijna niet meer. En als een ouder persoon dan ook nog ziet dat die jongelui uit de groep sneller vorderen dan hij — waar hij tenslotte ook niks aan kan doen — is 't meestal gauw bekeken. Ach, ik leer 't toch nooit » is 't dan en ze geven 't op. Hier doen we 't anders. Indeling naar leeftijd en je komt wanneer je wilt. Op die manier blijft leren skiën voor oudere mensen toch een ontspanning, een plezier. »

« Kun je eigenlijk in een wintersportvakantie leren skiën ? »

Tja, als je 't zo'n zes of zeven dagen volhoudt ben je wel in staat beginnershellingen te nemen en je kunt een « seitrutsch » (zijwaarts glijden) en een « pflugbogen » maken (bocht, te volbrengen door met een van de ski's te sturen: de ski's staan even in een V-stand). Maar volleerd ben je allesbehalve. Vaak ook wordt er dan tot de volgende wintersportvakantie niets meer aan skiën gedaan zodat je de volgende keer eigenlijk weer helemaal van voren af aan kunt beginnen. Je moet wat je geleerd hebt bijhouden. Wordt hier op de baan trouwens ook veel gedaan. Ook door mensen die al goed kunnen skiën. »

« Leert u de mensen hetzelfde als twintig jaar geleden ? »

Ik heb... laat 'ns kijken... al zo'n vijf keer een herscholing gehad. Herscholing of bij-scholing. De skitechniek wordt namelijk bepaald door de wedstrijdtechniek. En aangezien wedstrijdskiërs steeds sneller en beter willen, denken

ze steeds nieuwe technieken uit die hen tot die betere resultaten moeten voeren. Heeft zo'n man iets nieuws uitge-dacht, duurt 't echt niet lang voordat z'n vondst ook buiten het wedstrijdskiën wordt toegepast. En als ski-leraar moet je er dan als de kippen bij zijn. Je kunt de mensen tenslotte niet iets leren dat allang verouderd is. »

« Zoals... ? »

Bijvoorbeeld de manier waarop je terrein-oneffenheden moet nemen. Kijk, door de grote drukte op de skihellingen, door het draaien en keren, ontstaan oneffenheden. De mensen stappen immers daar uit waar de skilift eindigt en razen steeds dezelfde helling af. Er moeten dus wel op sommige plaatsen oneffenheden bestaan waar je overheen moet, of je wilt of niet. Daarvoor moest dus een bepaalde techniek worden ontwikkeld, een techniek waarmee je die glooiingen kon nemen, de « wellentechniek ». Vroeger nam je die zo: in « Hocke » (half gekurkte houding) er tegenop, dan « Hochtentlastung » (recht op komen om de ski's te ontlasten) eventueel met draai en dan weer in « hocke » naar beneden. Tegenwoordig blijf je gewoon in die gehurkte houding zitten, ook als je bovenop de glooiing bent, en inplaats van dat je je bovenlijf omhoog brengt, druk je je benen naar

beneden, het dal in. In feite kom je dan natuurlijk ook recht op, maar de manier waarop het gaat is natuurlijker. Je laat je benen werken en je bovenlichaam blijft praktisch stil.

» En iets nieuws, hoewel alleen voor ver-gevorderde skiërs en wedstrijdskiërs, is bijvoorbeeld de slalom techniek van Jean-Claude Killy (voor 't eerst sinds vier jaar weer wedstrijd-actief). Op een goeie keer ging die knaap, min of meer toevallig, bij de finish helemaal achterover hangen om z'n ski's zo ver mogelijk naar voren te steken en om zo te proberen de straal van de elektronische tijdwaarneming eerder te doorbreken en daarmee de klok eerder stil te zetten. Tegenwoordig heeft-ie dat al zo ver ontwikkeld dat hij hetzelfde doet bij iedere « poort » van de slalom. Mede door die techniek is hij andere skiërs meestal te vlug af. En ook door die techniek zie je tegenwoordig die speciale ski-schoenen met een heel hoge achterzijde die een groot stuk van de kuit bedekt en waarop je kunt steunen als je achterover gaat liggen. Zonder die steunen is dat bijna niet te doen. Sommige pleziërskiërs hebben die dingen ook al, maar da's natuurlijk weggegooid geld. »

« Heeft u zelf ooit aan wedstrijdskiën gedaan ? »

Alleen toen ik nog jong was, maar toen ik eenmaal ging werken, dus na m'n diensttijd, heb ik er nooit meer tijd voor gehad. Je moet trouwens, als je nu aan de top wilt meedraaien, zo'n 400 dagen per jaar trainen. Kun je dat niet, vergeet 't dan maar. En ik kon't niet. Wat ik wel doe is wedstrijdskiërs trainen. Onze Belgische kampioenen Robert Blanchart en Marlene van Canter heb ik bijvoorbeeld ook onder m'n hoede. »

« Is skiën eigenlijk gevaarlijk ? »

Zolang je jezelf niet overschat beslist niet. Je moet natuurlijk niet proberen het snelheidsrecord op ski's te verbeteren, want daar zitten nu eenmaal risico's aan vast, en niet van die geringe... evenals aan wedstrijdskiën trouwens. Maar waar bij skiën de meeste ongelukken door worden veroorzaakt is zelfoverschatting. Ik weet 't; 't is zo verleidelijk om op twee van die latten te stappen en maar een eind weg te glijden. 't Ziet er zo gemakkelijk uit, maar dat is 't eenmaal niet. En als beginner kun je niet meteen van 2.000 meter naar beneden komen. Dan krijg je onvermijdelijk ongelukken. Ook vermoeidheid speelt een rol. Mensen stappen na een lange reis meteen op de ski's en... pats... ongeluk. Of ze zijn een hele dag in de weer. Doodop, maar dan toch

(Lees door bladz. 44.)

« Jongelui hebben we hier natuurlijk ook. Héél jonge lui zelfs. Maar in de avonduren zie je veel oudere mensen. Ik heb er zelfs drie op hun 55ste beginnen! »

ROBBEDOES INTERVIEW

(Vervolg van bladz. 17.)

nog één keertje naar boven. Of ze laten zich door een vriend, die goed kan skiën, overhalen dingen te doen die ze nog helemaal niet kunnen.

» Je moet met overleg skiën. Van de tien pleziërskiërs skiën er misschien twee ook met 't hoofd. De overigen razen er maar op los. Logisch dat er dan ongelukken gebeuren. Maar daarom mag je skiën nog lang niet gevaarlijk noemen.

« **Dat snelheidsrecord op ski's, hoe snel is dat ?** »

183 km/uur. Een Italiaan heeft 't. Maar daar komt heel wat bij kijken. Een speciale baan, zo glad als een biljarttafel, met een helling van 20%, gestroomlijnde valhelm, extra-lange ski's en nog meer van dat soort dingen. Ze zetten een bepaald traject uit en ergens op dat traject wordt de snelheid gemeten. Je moet 't maar durven. »

« **Zijn ongelukken bij skiën niet ook een gevolg van ondeugdelijk materiaal, of verkeerde voorlichting bij de aankoop ervan ?** »

Natuurlijk loop je met ondeugdelijk materiaal of verkeerd gebruik van materiaal een dikke kans op ongelukken. Voor skispullen moet je daarom niet naar de eerste de

beste verkoper toestappen, maar echt naar een speciale zaak gaan. Daarnaast kun je ongeveer als vuistregel aanhouden dat bijvoorbeeld ski's van meer dan 4.000 frank (een kleine 300 gulden) zonder meer goed zijn. Alles beneden die prijs is alleen van buiten mooi, maar kan van binnen nooit te bieden hebben wat een ski van boven die prijs heeft. Je hebt uiteraard ook veel duurdere ski's, maar daar zou ik de beginner nog niet op willen laten skiën. Die heeft nog niet voldoende praktijk opgedaan om van zulke dure dingen alle mogelijkheden te benutten. Die dingen toch kopen zou gewoon geld weggooien zijn.

» En wat verkeerd gebruik betreft: daar zou ik iets willen zeggen over de veiligheidsbindingen. De meeste van die dingen kun je namelijk instellen. Instellen op je lichaamsgewicht en tevens instellen op het type sneeuw waarop je rijdt. Vele van die bindingen gaan op druk open. Het maakt dus heel wat uit of iemand met een gewicht van 80 kilo, of iemand van maar 50 kilo zo'n sluiting gebruikt. En het is ook een heel verschil of je in diepe sneeuw of op gladde vriessneeuw skiet. In die diepe sneeuw zak je weg, de druk

van de sneeuw op de bindingen wordt groter en bij het minste of geringste schiet je voet los van de ski. Voor zo'n sneeuwtipe moet je de binding dus zwaarder instellen. Ski je op vriessneeuw, moet je 'm weer lichter instellen. Maar wie doet dat? Niet veel mensen. De meesten stellen die dingen een keer in en kijken er verder niet meer naar om. »

« **Zijn skileraren in de bergen eigenlijk allemaal bevoegd ?** »

Bij ons in Tirol wel. En ik dacht in andere wintersportcentra ook. In Tirol kom je er zonder diploma niet tussen. Op dat gebied is het dan niet zo gezellig. Je hebt echt wel een jaar of vijf nodig voordat je dat diploma op zak hebt. En daarna moet je nog een tijdlang herhalingscursussen volgen. Ikzelf ben daar nu van af. Ik zit er al zo'n tijd in dat ik de basis nu wel onder de knie heb. Maar toch; om nieuwe technieken te leren en gewoon om verder bij te blijven ga ik toch ook een paar keer per jaar terug. Ik zou trouwens ook niet anders kunnen. Ik vind Antwerpenaars en Vlamingen in het algemeen bijzonder geschikte lui waar ik 't heel goed mee kan vinden, maar als ik niet meer naar de bergen zou kunnen..., nee, ik weet niet of ik 't hier dan zou uithouden.

« **Wat trekt u in 't skiën zo aan ?** »

De vrijheid. En in de bergen het landschap. Dat verandert met het uur. Daar geniet ik van. Je vindt 't echte ski-plezier ook niet zozeer op de skipistes. Daar is 't meestal veel te druk. De vrijheid vind je in die gedeelten waar de massa niet zit. Daar is 't pas mooi. Maar vreemd genoeg willen de mensen daar zelden heen. Als je al tweehonderd meter hoger dan het eind van de skilift gaat, zeggen er al een paar zullen we maar teruggaan? » Ik weet niet wat die mensen mankeert. Ze missen zo een hele hoop. »

« **U doet de mensen al jarenlang dezelfde bewegingen voor. Gaat u dat nooit 'ns tegenstaan ?** »

Nee, en ik zal je ook zeggen waarom. Als ik zo'n knaap van een beginnershelling af zie komen... na een paar lessen, weet je wel... en ik zie 'm beneden staan kijken met die blik van: daarboven stond ik en nu sta ik hier », ook al is-ie twintig keer gevallen, dan is 't voor mij alweer goed. Dat geeft mij telkens weer zo'n voldoening dat ik geen hekel aan skiles geven kan krijgen. »

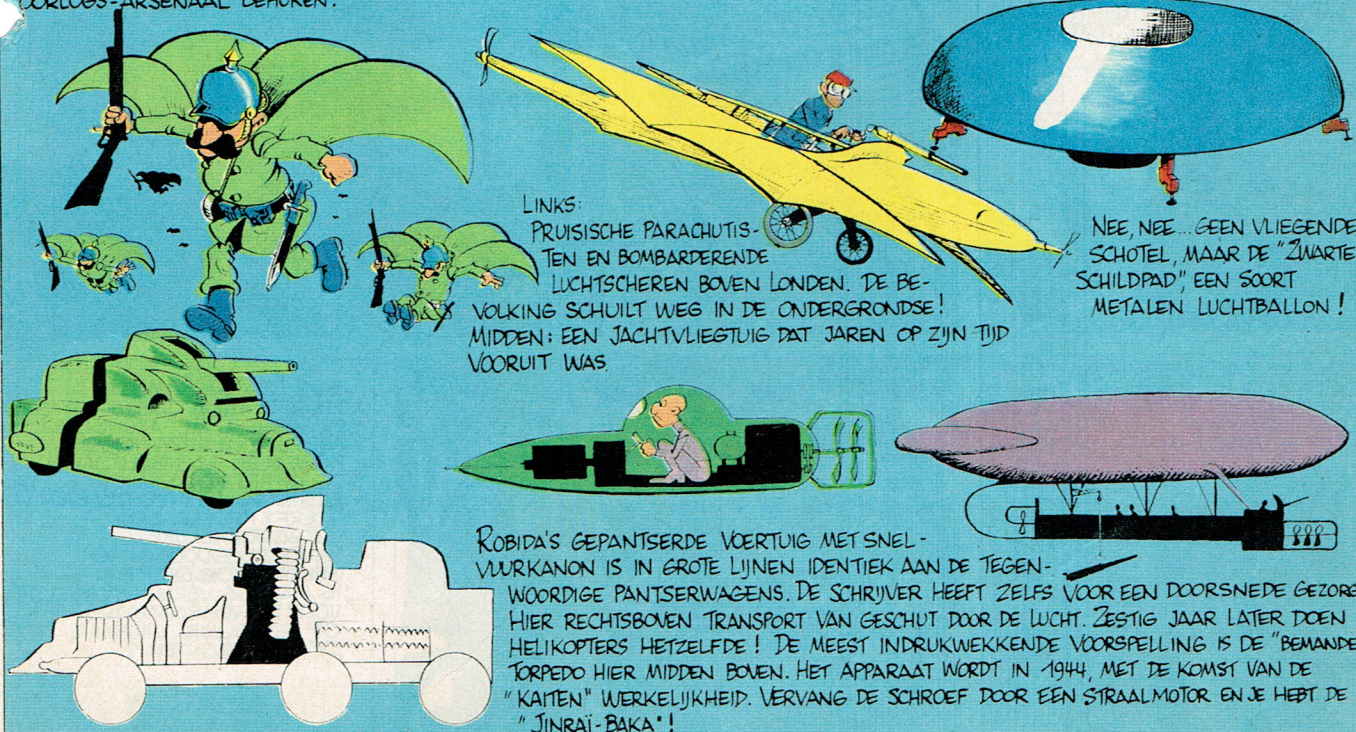
Theimer pakt z'n lange, en wij de kuierlatten.

Joop Feijtes.

Foto's : Jan Nackaerts.

geheime wapens en rare wapens • DEVOS

HIER NOG EEN SERIE WAPENS DIE ROBIDA LANG VOORDAT ZE WERKELIJK WERDEN GEBOUWD OP PAPIER ZETTE. BOVENDIEN BESCHRIJFT HIJ (IN 1908) BACTERIOLOGISCHE WAPENS EN VOOR DE OORLOG AFGERICHTE DIEREN, ONFRISSE ZAKEN DIE TEGENWOORDIG TOT HET OORLOGS-ARSENAAAL BEHOREN!

LINKS: PRUISISCHE PARACHUTISTEN EN BOMBARDERENDE LUCHTSCHEREN BOVEN LONDEN. DE BEVOLKING SCHUILT WEG IN DE ONDERGRONDSE! MIDDEN: EEN JACHTVLEGIJG DAT JAREN OP ZIJN TIJD VOORUIT WAS.

NEE, NEE... GEEN VLIEGENDE SCHOTEL, MAAR DE "ZWARTE SCHILDPAD", EEN SOORT METALEN LUCHTBALLON!

ROBIDA'S GEPANTSERDE VOERTUIG MET SNELVUURKANON IS IN GROTE LIJNEN IDENTIEK AAN DE TEGENWOORDIGE PANTSERWAGENS. DE SCHRIJVER HEEFT ZELFS VOOR EEN DOORSNEDE GEZORD. HIER RECHTSBOVEN TRANSPORT VAN GESCHUT DOOR DE LUCHT. ZESTIG JAAR LATER DOEN HELIKOPTERS HETZELFDE! DE MEEST INDRUKWEKKENDE VOORSPELLING IS DE "BEMANDE TORPEDO HIER MIDDEN BOVEN. HET APPARAAT WORDT IN 1944, MET DE KOMST VAN DE "KAITEN" WERKELIJKHEID. VERVANG DE SCHROEF DOOR EEN STRAALMOTOR EN JE HEBT DE "JINRAI-BAKA"!

(NAAR TEKENINGEN VAN ROBIDA)